

Славейчето

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.
Одобрень и препорѣчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редактори: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ и РАДКА СТАНИМИРОВА

ГОДИНА ПЕТА
БРОЙ 7
ФЕВРУАРИЙ 1941

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06.

ЧУЖДИТЪ КРАКА ИДЕ ПРОЛѢТЬ СБОГОМЪ, ЗИМО!

по народна приказка

Отъ пазаря бай Иванъ тръгна си пиянъ-заянъ. Въ кръчмата се той отби и се здравата напи, следъ като на пазаря жито и дърва закара. Стоката му

нѣма, та направи тази беда голѣма. Бай Иванъ се въ кръчмата замъкна и тамъ надъ шишенцата замръкна.

А кога главата му се здравата размъти, той къмъ село се запъти. Люшката се тукатамъ, докато се насрѣдъ пята гъна и заспа като закланъ.

Лоши хора го видѣха и го цѣлия обраха. Смъкнаха му дрехи и пари, съсъ ботушитѣ дори.

Съсъ кола на заранята чичо Ради отъ тамъ мина съ двамата си сина.

— Хей, човѣче, стига спа! Ще те сгазиме съ кола! — се провикна чичо Ради.

Бай Иванъ се не обади. Бутна го тогава чичо Ради съсъ остена по ребрата.

— Бре, човѣче, отмѣсти си краката, ще ги смачкаме съ колата!

Бай Иванъ се понадигна, попригледна, попримигна.

— Тъзъ крака сж безъ ботуши, значи не сж мои! Мойтѣ бѣха съсъ ботуши, а тѣзъ сж съвсемъ голи. Карайте презъ тѣхъ тогава, за чужди крака толкозъ вѣрва нѣма защо да се вдига, менъ за тѣхъ око̀то ми не мига.

бѣ добра и за нея той хвана хубава цена. И зарадва се човѣка — зеръ продаде всичко леко-леко. Купи си ботуши нови, лъскави, готови. И зарадвавъ, възгордѣвъ, тръгна изъ града засмѣвъ. Но пѣкъ дяволтъ проклеть друга работа си

ВЕСТНИКЪ „СЛАВЕЙЧЕ“ редовно се изпраща на всички абонати и настоятели. Редакцията прави всички жертви за редовното му и навременно излизане, както и за постоянното му подобрене. Наближава вече да завършимъ годишнината, а има още неотчетени настоятели, които спъватъ нашата работа. Молимъ всички за редовност! Бъдете изправни къмъ редакцията, както ние сме изправни къмъ абонати и настоятели!

Ангелъ Каралийчевъ

СНѢЖНОТО МОМИЧЕ

Надвечеръ снѣгътъ бѣше мекъ и нѣженъ. Покривитѣ на къщитѣ блещукаха, капчуци-тѣ тихо сълзѣха. Отъ примреженото око на зимното слънце идѣха топли лъчи. Тѣ се промъкваха между чиститѣ оснѣжени вишньови клончета и къпѣха шарената възглавница на прозореца. Върху възглавницата дрѣмѣше черната затлѣстѣла котка и броеше врабчетата, накацали предъ керемидения капанъ на плета. Въ затоплената стая мирно стоеха две дечица: Петърчо и Марийка. Петърчо шарѣше пода съ тебеширъ, а Марийка нижеше герданче отъ сини мънистени зърна.

— Како, — обърна се Петърчо къмъ момичето, — искашъ ли да излѣземъ на снѣга?

— Искамъ, — отвърна Марийка, — ама хайде по-напредъ да попитаме баба може ли.

Излѣзоха въ кухнята. Баба имъ рѣжеше лукъ край огъня. Дветѣ дечица се изправиха до гърба ѝ и почнаха да се молятъ.

— Излѣзте, врабчета, гущетете се въ снѣга, ама хубаво се облѣчете и, като ви помръзнатъ рѣцетѣ, бърже да дойдете и да ги напечете на огъня, — рече баба имъ.

Марийка нахлузи кожухчето си, облѣче Петърча, даде му рѣкавицитѣ и загърна шията му съ вълненъ шалъ. Изкочи-ха навънъ. Най-напредъ направиха снѣжни топки, почнаха да замѣрятъ врабчетата, и малкитѣ топчести пилета отлетѣха надъ градината, задъ заснѣженитѣ върхари.

— Охъ, че мекъ снѣгъ! — викаше Марийка, затънала до колѣне подъ вишната.

— Како, искашъ ли? — попита Петърчо.

— Какво?

— Да направимъ едно снѣжно човѣче.

— Хайде! — плѣсна рѣце Марийка.

Заловиха се на работа. Почнаха да гребатъ и да трупатъ снѣгъ. За половинъ часъ направиха едно хубаво снѣжно момиченце. Сложиха му косица отъ бѣла вълна, за да бжде

Вѣтъръ леденъ вѣе, зимата лудѣе, а въ снѣга наднича цѣвнало кокиче.

Ликъ едвамъ открило — колко то е мило, бѣло, чисто, росно! Сякашъ поздравъ носи

нейде отдалече, подъ небето вѣчно, и мълви на воля:

— Иде, иде пролѣтъ!

Ненчо Савовъ

ДРУГАРСТВО

Човѣкъ, билъ той младъ или старъ, не може да живѣе самъ.

Обикновено ние живѣемъ съ близки и познати, като си помагаме въ работата. Съ тѣхъ сподѣляме грижи и радости.

Но не трѣбва да чувствуваме далечни и другитѣ хора, които ни заобикалятъ. Къмъ всички трѣбва да имаме другарско чувство. А то значи, да бждемъ готови да имъ услужимъ съ нѣщо, да имъ помогнемъ, когато сж въ нужда.

Народната поговорка казва, че доброто приятелство е скъпоцененъ камъкъ. Знаемъ още, че добритѣ приятель въ нужда се познава. А кой отъ насъ може да каже, че нѣма да се обърне къмъ никого за услуга?

Освенъ това, едно отъ най-радостнитѣ чувства, които човѣкъ изпитва, е когато направи нѣкому добро. Така че истинскитѣ другари, когато си помагатъ, взаимно си правятъ добро.

Вѣрно, е че още има въ планинитѣ много снѣгъ, но азъ зная: злата зима нѣма да се върне пакъ.

Вече пролѣтъта пристига! Вече топълъ вѣтъръ вѣй, слънцето се рано дига и въ небето ясно грѣй.

Тука рано, много скоро всичко ще се разцѣвти, и въвъ свѣлитѣ простори лястовичка ще лети.

Все навънка ще играемъ! Свърши зимниятъ сезонъ! Нѣма вече мрачни стаи! Долу тежкия балтонъ!

Н. Фурнаджиевъ

русо, закрепиха му подъ челото две сини мънистени зърна и снѣжното момиченце срамежливо погледна надолу. Петърчо се затече въ къщи, донесе едно вехто шалче надупчено отъ молцитѣ и загърна шията на бѣлото дете. Дълго още се суетиха край него. Слънцето бърже помръкна. Снѣгътъ стана прѣхкавъ. Нѣкъде закукуригаха пѣтли. Изляяха кучета. Зимната вечер трепна надъ селото. Баба Пена се подаде на вратата и повика внучетата си. Тѣ влѣзоха съ зачервени носове и съ посигли рѣце. Наведоха се надъ златната жаравя подъ камината, ала щомъ нагрѣха рѣцетѣ си, прѣсметата имъ пламнаха отъ болка. Влѣзоха въ стаята. Изправиха се до прозореца и погледнаха навънъ. Духаше вечеренъ зименъ вѣтъръ и люлѣше клонитѣ надъ снѣжното момиче. То сякашъ потъваше надолу въ дълбокия снѣгъ и се клатѣше напредъ-назадъ. Ето, че край него мина едно едро черно куче и почна да души. Петърчо и Марийка скокчиха: това е тѣхното куче. Дошло си е заедно съ колата отъ пазаръ. Излѣзоха да видятъ какво е донесълъ ба-

ща имъ. Прибра се и майка имъ отъ махалата. Седнаха да вечерятъ. На софрата бащата почна да разказва.

— Задухалъ е единъ вѣтъръ отъ къмъ Балкана, рѣже и бръсне. Нощесъ ще вие фъртуната. Който замръкне навънъ, живъ нѣма да осъмне.

Подиръ вечеря всички се прибраха въ топлата стая. Бащата дълго чете единъ вестникъ, и както четѣше, вестникътъ падна отъ рѣцетѣ му. Уморенъ и намръзналъ, той легна и завчасъ заспа. Майката зави децата си хубаво и угаси лампата. Възглавницата на Петърча и Марийка бѣше тъкмо до прозореца. Когато въ стаята стана тъмно, дветѣ деца си подадоха главитѣ, впиха очи навънъ и почнаха да търсятъ снѣжното момиче.

— Петьо, видишъ ли го? — прошепна Марийка.

— Нѣма го, какичко, кжде ли е?

— Тамъ е, подъ вишната, азъ го виждамъ.

— Ами то дали мръзне сега?

— Мръзне, горкото. Дълго стояха опулени и мълчаха.

Зимниятъ вѣтъръ свирѣше жаловито, като майка на гро-

бищата.

— Како, — попита Петърчо — онуй момиче, нашето, дали ще умре отъ студъ?

— Ще умре, ами, не чу ли какво рече татко на софрата?

— Хайде тогава да го приберемъ на топло.

— Почакай още малко да заспи и мама.

Млъкнаха. Когато и майка имъ притихна въ леглото, тѣ станаха безшумно, наметнаха си дрешкитѣ и излѣзоха навънъ. Брулна ги ледениятъ вѣтъръ. Едвамъ напипаха въ тъмнината снѣжното момиче. Грабнаха го, откъртиха го отъ снѣга и тичешкомъ го вмъкнаха въ къщи. Сложиха го подъ камината. Постлаха му мекото, положили го въ леглото, завиха го съ една черга и успокоени легнаха да спятъ.

На заранята, като станаха, първата имъ работа бѣше да събудятъ снѣжното момиче. Затекоха се къмъ огнището и що да видятъ: подъ чергата, намѣсто синьоокото снѣжно момиче, имаше само една локва бистра вода!

Разказаха на баба си. Баба имъ прихна да се смѣе, а тѣ горчиво заплакаха за стопеното бѣло синьооко момиче.